

Stavíme školu pro chudé děti v Indii

PONS 21 je spolek přátel, který chce svojí činností přispět k lepšímu životu chudých či jinak handicapovaných lidí u nás i ve světě. Staví školu v Indii – ve vesnici Mansapur, stát Karnataka. Ta už roste a zároveň již slouží žákům.

Jedině vzdělání může dětem žijícím v chudobě pomoci dostat se z bída a žít lepší život. Bez pomoci si školu nikdy nepostaví. Do školy v Mansapuru

už chodí 200 dětí. Po dokončení bude sloužit pěti stovkám dětí.

K 1. dubnu 2015 se podařilo vybrat 847 250 Kč. K tomu organizátoři sbírky vyhlásili sbírku Hledáme 1 000 Marií. V té se podařilo od 1. května 2013 vybrat již 1 682 257,50 Kč. „Celkem jsme už vybrali na školu v Mansapuru 2 529 507,50 Kč. Původní plán, který jsme avizovali – tedy shromáždit 2 miliony korun, se po-

dařilo naplnit, máme z toho velkou radost a velmi děkujeme všem dárcům! Díky nim už můžou do naší školy chodit děti,“ říká předseda výkonné rady PONS 21 Antonín Nekvinda a dodává: „Protože v naší činnosti chceme pokračovat, byl během stavby projekt upraven a rozšířen. Přidaly se další záměry – začlenit do školy i jesle a školku a začít vyučovat angličtinu již od školky a tím zvýšit úro-

veň školy a dát jejím absolventům větší šanci studia na vysoké škole v tolik potřebných oborech, jako je medicína, technika a stavitelství,“ dodává Antonín Nekvinda. Tam se zvedly náklady potřebné na celý projekt, je třeba získat ještě asi 4 miliony českých korun. Sdružení PONS 21 proto pokračuje v úspěšné sbírce.

(red)

Z Mansapuru se díky škole stává místo pro život

Na konci března se do Indie vypravili na kontrolní cestu svého

díla někteří členové Výkonné rady PONS 21. První kroky jednoho z jejích členů Mons. JOSEFA SUCHÁRA vedly do Mansapuru. Strávil zde tři dny.

O Immanuelovi, žáku naší školy v Mansapuru, se dozvíte více na stranách 12–15. Snímek PONS 21

Co pro vás osobně znamená prožít čas v tak vzdálené zemi s natolik jiným způsobem života?

Veliký dar poznání. Ta různost je obohacující, a pokud ji můžete vstřebávat v tak přátelsky rodinném prostředí, je to požehnání. Pro mě jako kněze je navíc velmi povzbuzující jejich víra v sílu modlitby a ztišení před eucharistií jako základ pro: „Jdi, teď můžeš. Já tvůj Bůh jsem s tebou.“ To mě velmi hluboce zasáhlo.

V Mansapuru prohrál český tým, jehož jste byl členem, s tamními dětmi jak v kriketu, tak v pexesu. Co budete dělat pro lepší reprezentaci příště?

Budeme muset zvolit jiné disciplíny. Např. citáty Járy Cimrmana nebo lední hokej. Tam bychom mohli mít větší šance, ale při jejich šikovnosti kdo ví.

Jak odpovídáte lidem na otázku, proč by měli pomáhat někomu neznámému v takové dálce?

Protože můžou. Jsou svobodní. Stačí chtít a zapojit se. Pak přestane být človíček v Indii oním neznámým, a stane se i naším přítelem, naším dítětem v naší škole.

Ve své farnosti v Neratově jste minulý rok otevřel speciální školu pro děti s handicapem. Lze školu v Indii a tu vaši porovnat?

Obě jsou dílem úžasných a zapálených lidí, kteří milují děti celým srdcem. A tato láska je schopná konat zázraky. Je to velmi nakažlivé. Každý, kdo se s nimi dostane do kontaktu, až u nás či v Indii, potýká se s neodolatelnou touhou zapojit se a pomoci.

(ane)

Právě jste se vrátil ze školy v Mansapuru. Jaké to bylo?

Mansapur už není bezvýznamná vesnička v džungli plná těch, kdo zápasí o holé přežití do druhého dne. Stojí tu nový kostel a fara, kde bydlí kněží, kteří nedojíždějí. Je tu také komunita sester, jež zde žijí a jsou duchem naší nové školy. Mansapur žije, roste a stává se místem, odkud lidé neutíkají, ale kam přijíždějí a chtějí zde bydlet. Tak Bůh naplňuje modlitby těch nejspolečnějších. Propojuje je s těmi, kteří můžou něco udělat, něco dát, s lidmi u nás v České republice. Je velká radost mít možnost to vidět, dotknout se, být součástí tohoto Božího zázraku.

Pokračování veřejné sbírky i v roce 2015!

Hledáme 1 000 Marií

Když tisíc Marií daruje po tisíci korunách, pomohou postavit novou školu pro chudé děti v Indii.

Když tisíc Marií poprosí své blízké o pomoc, pak jistě doplníme, co ještě schází – a dostavíme celou školu.

Maria je symbolem naděje ve chvílích, kdy zdravý rozum říká: „To nejde, to je nesmysl, to je konec.“ Příběhy jejího života s Bohem jsou protkány lidsky neřešitelnými výzvami. Její „Ano – staň se“, je i pro nás výzvou a nadějí, že je možné stát se součástí zázraku. Věřím, že ty, jež nosí Mariino jméno, propojuje láska jejího srdce a pomohou nám dostavět školu.

Mons. JOSEF SUCHÁR

Vzdělané děti mění společnost kolem k lepšímu

Biskup PETER MACHADO, v jehož diecézi se „česká“ škola sdružení PONS 21 nachází, stavbu pozorně sleduje.

Jak po roce hodnotíte stavbu školy?

Škola vyrostla a už do ní chodí děti. Katolické školy tu mají velmi dobrou úroveň, takže i v Mansapuru je o školu velký zájem. Dokonce se zvýšil zájem o parcely ve vesnici a bude se tu stavět asi 100 nových domků! Škola a nový kostel dodaly místu atraktivnost, takže z toho mám velkou radost. Děkuji PONS 21 za tak velkou podporu a všem dárcům za tak šlechetná srdce!

Škola se staví už dva roky a ještě je potřeba velké investice k jejímu dokončení. Jaký je smysl podpory tohoto projektu ze strany našich dárců?

Díky pomoci dárců stavba jednou určitě skončí zdárně. Vzdělání dětí ovšem neskončí. Vzdělané děti ovlivňují rodiny a rodiny zase další příbuzné a přátele. Tak se pomoc dárců šíří dál a má velký vliv na budoucnost velkého množství lidí. Staví se další mosty mezi lidmi, což je pro naši zemi i církev velmi důležité. Vzdělané děti mění společnost k lepšímu. Domnívám se, že to je dostatečný důvod pro dárců nepolevovat v pomoci.

Stane se jednou, že nebude pro Indii taková pomoc třeba?

Ano. V angličtině se říká: each one – teach one (jeden učí druhého). Jsem hluboce přesvědčen, že jak charitní projekt Adopce na dálku, tak podpora stavby školy zcela naplňují toto doporučení a moudrost. Vzdělání odstraňuje negramotnost a pomáhá řešit současné závažné problémy – alkoholismus, AIDS, násilí. Vzdělaná generace těchto dětí již bude pomáhat potřebným v Indii sama a nebudeme odkázáni na pomoc ostatních. Chce to ovšem podle mého názoru ještě tak dvacet až třicet let.

(red)

Pomáhejme rozvíjet hřivny druhých

Královéhradecký biskup
JAN VOKÁL
budování
školy
a předtím

i kostela pozorně sleduje a podporuje.

rodinu v Česku měsíčně nemusí být za se tolik peněz, může na druhém konci světa výrazně zlepšit život druhého člověka. Proto tento projekt považuji za ukázkový příklad, jak se může ke křesťanské službě lásky připojit opravdu

každý, téměř bez ohledu na své majetkové poměry. Podpořit výchovu a vzdělání je jeden z nejcennějších darů, které můžeme druhému dát – nejde o materiální hodnotu, jejíž cena by podléhala času, vzdělání se naopak zhodnocuje –

i lidem, kteří zdánlivě neměli naději, pomáhá rozvíjet jejich hřivny.

V květnu se setkáte s indickými biskupy. Co byste jim nejraději řekl o podpoře vzdělávání dětí v jejich diecézích?

Předpokládám, že to bude vhodná příležitost poděkovat jim za jejich přátelství a spolupráci. Pro mě to bude především setkání s představiteli diecézí, jejichž sounáležitosti si velice vážím. Čím vzdálenější nám je země geograficky, tím více si při takových příležitostech uvědomuji, jak je církev univerzální a zároveň jednotná. Jistě to také bude příležitost promluvit si o některých praktických otázkách, o jejich starostech a potřebách, o tom, jak by se dala spolupráce a vzájemné vztahy ještě zlepšit.

Stavba školy je běh na dlouhou trať. Co dělat, abychom vytrvali a vytrvaly i naše Marie?

Mou první a hlavní radou je modlitba. Abyste tyto krásné aktivity vyvíjeli vždy se zřetelem na to, že nejde jen o „poskytování služeb“, nýbrž o konkrétní výraz křesťanské lásky, jejímž základem je osobní vztah ke Kristu a příslušnost ke společenství jeho církve. Bude-li vaše činnost vycházet z těchto kořenů, nemusíte mít obavy, že by přestala nést požehnané plody.

(pons21)

Co vás napadá při pohledu na aktuální fotografii školy?

Je krásné, co všechno se díky sbírce podařilo vybudovat. Každý může národně vidět, že stačí dát na dobrý účel třeba i drobnější dar, který je v jeho finančních možnostech, a když se sejdou dostatek lidí se stejným úmyslem, lze dohromady vykonat veliké dobro. V tomto případě z něho mají už nyní užitek stovky lidí a v průběhu času to jistě budou tisíce.

Do školy chodí i děti sponzorované v charitním projektu Adopce na dálku. Ve vaší diecézi v květnu oslavíte patnáct let od zahájení tohoto projektu. Jak ho celkově hodnotíte? Jak jsem už řekl: co pro jednotlivce či

Proč hledáte 1 000, a ne 10 000 Marií?

Za sestrou MARIÍ GORETTI se lidé z PONS 21 vypravili do Hanovaru, kde působí. Seznámili se s jejím dílem – nemocnicemi, školami, ubytovnami, lékařskou péčí ve vesnicích, vystavěnými domy pro chudé, programy pro zvýšení gramotnosti žen a dalšími. Pod hlavičkou Charity ČR iniciovala vznik a rozvoj programu Adopce na dálku v Česku a na Slovensku, v roce 2003 obdržela cenu Gratias Agit za šíření dobrého jména České republiky v zahraničí.

Sestra Marie Goretti s Josefem Suchárem „na jedné lodi“.

Snímek PONS 21

Jako řádové jméno jste si vybrala Maria. My jsme vyhlásili sbírku s oslovením Marií. Co jí říkáte?

V prvé řadě ze srdce děkuji všem, kteří se již do sbírky zapojili. Díky nim může už tolik malých dětí chodit do školy. Bez jejich schopností obětovat něco pro druhé by škola nestála a nemohlo se dít tolik dobrých věcí – v rodinách, vesnicích, farnostech... A vím, že na takové projekty přispívají spíše lidé, kteří toho sami moc nemají – než ti opravdu bohatí. O to více si jich vážím. Taky ale vím, že v České republice je okolo 275 000 Marií. Trošku se divím, proč jste si dali za cíl „jen“ tisícovku Marií, proč jich nehledáte aspoň deset tisíc!

Po letošní návštěvě Indie si to říkáme také. Když jsme viděli, do jakých věcí se společně se sestrami a dalšími pomocníky pouštíte. Ale počet potřebných v České republice také roste.

Já vím. Mám přátele v Evropě, a tak mám dostatek informací, jaké má snad už odezívající krize stále dopady na život běžných lidí. Jenže dost lidí, kteří podporovali dlouhodobě z Evropy naši práci v Indii, v posledních letech zemřelo. A nikdo je ne-

nahrazuje. Už neumím vytvořit nová přátelství. A tak jsem velmi vděčná Bohu za to, když se někde najdou noví podporovatelé. Přiznávám, že pod tíhou všeho, co v Indii zažíváme, jsem i trochu netrpělivá.

Aby naši čtenáři lépe pochopili vaši práci, můžete popsat svůj typický pracovní den?

Vstávám ve čtyři hodiny ráno. Krátce se pomodlím a po ranní hygieně jdu v půl páté do kaple, kde se spolu se sestrami modlíme do 6.30. Pak jdu na mši, po níž následuje krátká adorace před Nejsvětější svátostí. Po snídani odcházím v osm hodin do kanceláře, kde pracuji do 13.00 hodin. Dopoledne věnuji obyčejně administrativě a návštěvám. Potom jdu krátce meditovat do kaple, naobědvám se a mám chvíli na odpočinek.

V půl třetí se vracím do kanceláře a máme poradu s mými spolupracovníky. Od 17.30 chvíli odpočívám a setkávám se s dětmi. V 18.30 se opět scházíme se sestrami na modlitbu, v půl osmé máme večeři, po níž si obyčejně čtu a vzdělávám se. Každý večer náhodně otvírám Bibli a čerpám z Božího slova sílu. Pak jdu spát.

Trápí vás zdraví. Jak to můžete všechno zvládnout?

Letos mi bude 60 let a trpím silnou cukrovkou. Před pár lety mi i díky přátelům z ČR mohl být voperován bypass. Nemám sil jako za mlada, ale nestěžuji si. Do důchodu rozhodně jít nehodlám. Dokud mi Pán umožní pracovat a starat se o chudé a děti, tak budu. Za to se hodně modlím a prosím i o vaše modlitby.

PONS 21 staví školu, kterou vedou sestry z vašeho z řádu. Co vše jste postavila vy?

Bez pomoci ostatních bych nepostavila nic. Celou dobu mi pomáhají přátelé z Itálie, Španělska, Holandska, Německa, Rakouska, Slovenska, České republiky a samozřejmě z Indie. Postavili jsme 1 000 domků pro chudé, několik škol, nemocnic, kostelů, ubytoven, podpořili řadu rodin při stavbě jejich domů. Ovšem důležitější je, že všude s tím roste počet křesťanů, a tedy i počet lidí, kteří naplňují evangelium: „Cokoliv jste udělali jednomu z nejchudších, mně jste udělali.“

Jaké jsou vaše další plány?

Velmi ráda bych modernizovala starou nemocnici. Máme velmi mnoho

pacientů s neurologickými problémy, kterým nemůžeme pomoci. Také bych chtěla zřídit onkologické oddělení. Již provozujeme oddělení dialýzy. Máme čtyři přístroje a potřebovali bychom deset. Jinde než u nás se chudí nemohou léčit. Poplatek za návštěvu nepokryje náklady, a tak každý měsíc začínáme s dluhem a vírou, že peníze seženeme... Je to někdy velký stres a podepisuje se to i na mém zdraví... Ale jinak bychom lidem nemohli pomoci – proto tu jsme a Pán nám dal možnost takovou práci dělat.

Kdy přijedete do České republiky?

Když se budu moci setkat s dárci, prezentovat naši činnost, vysvětlit naši situaci, setkat se s přáteli. Přesvědčit lidi, že pomoc potřebujeme, že jsou jejich peníze dobře použity a že dělají mnoho pro naši budoucnost, abychom dále pomoc nepotřebovali. I vy jste potřebovali po revoluci pomoc od jiných, abyste vybudovali charitu a další organizace pomáhající potřebným. Nyní už to nepotřebujete. Jsme ve stejné situaci. Bůh vám zheňej a Panna Maria ať se přimlouvá za všechny dobré duše, které podporují vaši sbírku.

(ane)

Vzdělání je pro nás prioritou

Ředitel královéhradecké diecézní charity JIŘÍ STEJSKAL výsledky práce v Mansapuru velmi dobře zná. Do školy totiž chodí řada dětí z programu Adopce na dálku, který v diecézi slaví patnáct let existence.

s našim programem. Vzdělání je pro nás prioritou, tudíž hledáme možnosti, jak dostavbu školy v Mansapuru podpořit. Měl jsem možnost tuto vesnici několikrát navštívit a vím, co pro Mansapur samotný, ale i široké okolí škola znamená.

Škola se staví, a přesto už do ní chodí děti. To je v Indii běžné?

Tento způsob stavění jsem už v Indii viděl. Umožňuje jim to – aspoň v Karnatace – počasí. Viděl jsem školu, kde ze stropu trčely železné pruty armatur a děti se učily v hotovém přízemí. O dva roky později již přibyla dvě patra a po pěti letech byla pětipatrová budova hotová.

Indii jste navštívil už několikrát.

Co byste přál našim dárcům zažít?

Vřelé přijetí. Dětské úsměvy. Radost ze života, která z dětí ve školách vysloveně sálá. A vědomí, že darované prostředky jsou skutečně využity pro dobrou věc... (red)

Jak tento program hodnotíte?

Program začal vlastně „náhodou“. Já věřím, že šlo a jde o působení Boží prozřetelnosti. Jsem přesvědčen, že realizací programu naplňujeme Boží vůli, takže s jeho pomocí musí být úspěšný. Za těch patnáct let jsme zprostředkovali pomoc „adoptivních“ rodičů více než 3 500 dětem.

Budete pokračovat v programu Adopce na dálku?

Jistě! Děti, které potřebují naši pomoc, je v diecézích Bangalore a Belgauum mnoho a ještě dlouho bude. Nyní podporujeme kolem 2 500 dětí. Rád bych, aby se našli noví „rodi-

če“ a my se dostali aspoň na dvojnásobek.

Z Tříkrálové sbírky podporujete i další projekty v Indii. Zaštítíte také dostavbu školy?

Podporujeme projekty související

Žít ve střední Evropě je velkým štěstím

MARTINA VAGNER-DOSTÁLOVÁ, koordinátorka sbírek a dobrovolníků v Oblastní charitě Trutnov, navštívila spolu s výpravou PONS 21 místa, kde toto sdružení působí.

Jaký máte celkový dojem?

Z Indie jsem nadšena, ale zároveň je mi smutno. Vyrázilo mi dech, že v dnešní době je možné vidět vedle bohatství naprostou chudobu a lidské utrpení.

Viděla jste školu, sestry, učitelky, žáky, běžný život ve vesnici...

Jsem ráda, že jsem se mohla vydat na tuto misi a mohu o své zkušenosti vyprávět lidem, kteří tuto šanci nemají. Ve světle této zkušenosti

musím říci, že žít ve střední Evropě, a tím myslím hlavně v naší zemi, je po této zkušenosti spíše velkým štěstím než utrpením, jak si někteří lidé nařikají.

Měla jste možnost setkat se sestrou Marií Goretti. Jak na vás zapůsobila?

Je to neuvěřitelně charismatická žena a měla by být vzorem pro nás všechny. I když na mě na první pohled zapůsobila přísným dojmem, opak je pravdou. Je velice vnímavá, dobrosrdečná, starostlivá a obětavá. Hned při našem prvním setkání měla starost,

když uviděla, že mám dost silnou rýmu (myslela si, že jsem nemocná, a já měla alergii) a začala pro mě shánět léky. Stále na ni vzpomínám a ráda bych se s ní opět setkala.

Co jste si z Indie odnesla?

Srdce plné dětských úsměvů, hnědých očí, nezapomenutelnou vůni Indie z jasmínu a zapáleného dřeva, spoustu pohlazení od statečných indických žen a pocit, že to, co PONS 21 a my v charitě pro Indii děláme, má skutečně hmatatelný a opravdový lidský smysl. (red)

Cítíme od lidí důvěru v náš projekt

KAREL KRATOCHVIL z výkonné rady PONS 21 pevně věří, že díky podpoře lidí z České republiky se organizaci podaří školu brzy dokončit.

Kolik peněz se PONS 21 podařilo dosud na školu vybrat?

Už 2,5 milionu Kč. A nejen to. Významně podporuje sociální podnik Anpora a další menší firmy. Rozrostl se nám Klub přátel PONS 21, jehož členové pravidelně měsíčně přispívají.

Jste spokojen s tím, jak jsou finanční prostředky využity?

Všechny peníze byly indickými přáteli bezesbytku použity výhradně na stavbu školy. Protože jsme osobně navštívili Mansapur, přesvědčil jsem se o tom na místě. Na přátele v Indii je spolehnutí. Výdaje na provoz našeho spolku PONS 21 a své cesty do Indie si hradíme sami.

Kolik bude třeba ještě vybrat peněz na kompletní dokončení školy?

Na úplné dokončení školy, kde se bude učit 500 dětí (nyní se tam učí již 200 dětí), potřebujeme vybrat ještě 4 miliony Kč. Možná to vypadá jako vysoká částka, ale s Boží pomocí

a spolu s dárci a sponzory věříme, že se nám to podaří asi do tří let.

Jaké máte zkušenosti ze setkání s dárci?

Dnes už jsou lidé mnohem opatrnější a chtějí vědět, na co peníze dávají, a také je zajímá, zda projekt, na který přispívají, je smysluplný. Proto jsme vytvořili webové stránky, kde si každý může prostudovat, o jaký projekt se jedná, a zvážit, zda stojí za to, aby jej podpořil. Proto také připravujeme tuto přílohu v KT.

Co byste přál dárcům zažít?

Setkání s indickými dětmi a jejich rodiči, kteří díky dárcům již do školy chodí. Dívat se do těch jejich obrovských zá-

řivých očí a vidět v nich radost a vědět, že jim někdo v neznámé a velmi vzdálené zemi pomáhá postavit školu... Pro nás Evropany, kteří máme v nadbytku vše, co chceme a potřebujeme, je to jen těžko pochopitelné. (ane)

JEDEN DEN ŠKOLÁKŮ Z MANSAPURU

Do školy v indickém Mansapuru chodí už téměř rok na 200 dětí. Jak vypadá běžný den žáků školy od probuzení po usnutí, ukážeme na následujících fotografiích. Budete si tak moct lépe vytvořit obrázek, v čem je život školáků stejný a v čem se zásadně odlišuje od těch našich. A taky proč je „naše“ škola tak užitečná a vzdělání dětí tak důležité pro život (přežití) rodiny.

Slečnu Rachel jsme zastihli při ranní hygieně. Hned vedle jejich domku je nádrž na vodu, a tak má „koupelnu“ velmi blízko. Bratr Immanuel, jako správný kluk, použil koupelnu na dobu jen nezbytně nutnou, a tak se nám ho nepodařilo vyfotit.

Maminka Rekha zatím připravuje v kuchyni snídani – rýži s omáčkou. V rohu je malé ohniště, zemi domku tvoří ušlapaná hlína s „kravinci“. Nádobí, jež vidíte na obrázku, je všechno, které mají. Vlastně tohle je celá kuchyň – jedna ze dvou místností domku.

Při snídani na sebe Immanuel upoutává nejen naši pozornost. Maminka věděla, že přijdeme, a tak děti na focení oblékla nejlépe, jak mohla. Maminky jsou všude stejné. Ty misky jsou opravdu tak malé a té rýže je tam opravdu tak málo.

Vidíte část druhé místnosti, která slouží jako obývací, dětský pokojíček a ložnice. Jedna skříň v rohu, složené deky a prádlo. Immanuel se strojí do uniformy (v Indii ve škole je povinná). Potřebuje při tom nutně pomoc – jako kterékoli dítě u nás.

Když je koupelna vedle domu, nemusí se složitě řešit její vybavení. Přesto nás řešení zaujalo. Toalety také nejsou v domě ani tam nenajdete žádné domácí zvířátko. Voda není, jen přívod elektriny – někdy i chvilku jde, ale moc se nesvítil.

Rachel si oblékla uniformu a potřebuje zkrášlit pro focení i spolužáky. Je to jedna z mála fotek, kde se neusmívá a nelíbí se jí, že poodhalujeme její tajemství krásy. Maminka má svatou trpělivost a stále se usmívá.

Před školou již čekají na naše žáky spolužáci a spolu s nimi se snaží povzbuzovat dělníky při stavbě, využít písek jako skluzavku, trénovat se šterkem na kriket. A vůbec jim v tom nepřekáží uniformy, sestřičky, příprava na vyučování, doporučení rodičů, aby byli hodní...

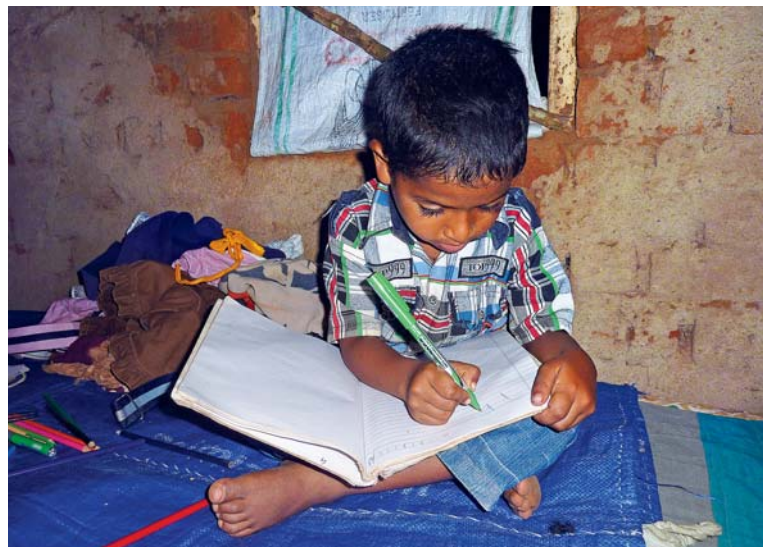
Ve třídě je okolo 40 žáků. Paní učitelka je mladá, a tak je její nervová soustava ještě v dobré kondici a žáčky si hýčká. To neznamená, že si nedovede zjednat pořádek ve třídě a že ji děti neposlouchají na slovo. Asi někdy může použít i klasické výchovné prostředky a rodiče neprotestují.

Děvčata jsou v pozoru a jak vystřížená ze školního žurnálu. Ráda se fotí a ráda jsou chválena za vzorné chování. Třídy jsou prosté, v oknech jen mřížky bez skla, dlaždicová podlaha. V období dešťů (od července do října) se škola stává útočištěm před mokrem a vlhkem.

Děti si obědy nosí z domu. Jedí venku nebo při deštích na chodbách a ve třídách. Naši studenti si vybrali stín na oblíbené hromadě stavebního kamení. K obědu mají rýži se zeleninou a vodu v lahvi. Rachel už začíná mít sklony manekýnky.

I učitelé jsou v něčem všude stejní – např. v zadávání domácích úkolů. A tak Immanuel píše novou propiskou z ČR domácí úlohu a vcelku mu to jde. Předměty mají děti podobné jako u nás, snad jen jazyků mají v soukromých školách více – rodný jazyk konkani, celonárodní hindu a angličtinu.

Maminka připravila děti na odpolední focení ještě líp a Rachel to při psaní úloh moc sluší. Ono to pak podle barevného, čistého oblečení na fotkách vypadá, proč se jim má vlastně pomáhat. Ale snad i tento fotoseriál jasně ozřejmuje proč.

Děti nemají hračky. Děvčata velmi ráda vybarvují různé obrázky na zemi a Rachel není výjimkou. Stačí kousek rovného kamene, pytlíky s barevnými prášky a dílo může začít. Kluci hrají kriket nebo fotbal. A všichni velmi rádi tančí a rádi se i předvádějí.

Společná večeře v kuchyni – rýže s omáčkou a zeleninou. Maminka nám nabídla balené oplatky a my jsme je odmítli. Je velmi těžké si něco brát, když vidíte tu chudobu. Přesto nás to doted mrzí. Asi jsme se jí tím trochu dotkli. Příště to určitě vyřešíme jinak.

Immanuel chystá spaní na zemi v přední místnosti – pytle, rohož, deka, polštářky, deky na přikrytí. Jak to tam asi vypadá v období dešťů? A opravdu se tam vejde vedle sebe pět dětí? Na jedné posteli asi spí maminka. Možná se budete divit, ale i tady se děti do „postele“ těší.

Maminka jde popřát dobrou noc. Celá rodina prožila zvláštní den a nejvíce se líbil asi Rachel. Maminka se na rozloučenou slavnostně oblékla – však bude nyní ve vesnici středem pozornosti. Její život je velmi těžký a monotónní, a tak jí trochu příjemné změny přejeme.

A hlavně děkujeme, že nám umožnila nahlédnout do své domácnosti. Paní Rekha posílá poděkování sponzorům svých dětí do ČR a k tomu dodává, že se za ně denně modlí. Víc prý udělat nemůže.

A jde vlastně udělat více?

A co vše můžeme udělat my pro lidi kolem nás a pro lidi vzdálené třeba 7 000 km?

Máme to štěstí, že žijeme v zemi, která patří k 10 % nejvyspělejších zemí světa!

Jak odpovídá na titulní straně této přílohy Mons. Josef Suchár na otázku, proč máme pomáhat:

Protože můžeme.

JAK MŮŽETE POMOCI?

PONS 21
n n n

- Podpořte sbírku „Hledáme 1 000 Marií“ finančním darem na účet **258254075/0300**.
- Sběrka je určena nejen pro Marie a můžete ji podpořit jakoukoliv částkou podle svých možností.
- Rádi vám na požádání vystavíme potvrzení o daru.
- Staňte se členem Klubu přátel PONS 21 a pravidelně měsíčně přispívejte částkou 50 Kč a více. Podporovat nás a naše přátele v Indii můžete i dalšími možnými způsoby.
- Více na našich webových stránkách.
- Všem laskavým dárcům děkujeme.

INFORMACE A KONTAKT:

E-mail: pons21@email.cz, mobil: 724 643 102, 603 558 260,
adresa: PONS 21, o.s., Chodská 489/1, 602 00 Brno.
www.pons21.cz

Poděkování

Vážení a milí čtenáři KT, snad se nám podařilo vás naší přílohou zaujmout.

Snad nám věříte i našim indickým přátelům. Snad nyní uvažujete o nějaké podpoře našeho projektu a na logickou otázku: Proč, si odpovídáte: „Protože můžeme...“
Děkujeme Vám.

*Mansapurští školáci
a Výkonná rada PONS 21*

VYDÁNÍ PŘÍLOHY KT PODPOŘILI:

Brněnská společnost pomáhá v Indii

Společnost Anpora vytváří zázemí pro sdružení PONS 21. Přispívá i na budování školy v Indii. Projekt školy v Mansapuru mohou podpořit lidé z Brna a Jihomoravského

kraje právě také využitím služeb sociálního podniku Anpora. Na činnost Anpory jsme se zeptali její pracovnice MARCELY NOVOTNÉ.

Jak Anpora podporuje PONS 21?

Vytváří administrativní zázemí – zajišťuje propagaci, z půjčovny za zdravotnickými potřebami, prádelnu (praní, mandlování, žehlení) a úklidové služby. Provozovna Anpory je v Brně. Okruh zákazníků pro jednotlivé služby je různý. Například úklidové služby provádíme jen v dosahu MHD, ale třeba okruh zákazníků půjčovny zdravotnických potřeb přesahuje hranice Brna.

Co všechno Anpora nabízí za služby a kde?

Nabízíme poradenskou činnost, provozujeme půjčovnu a bazar se zdravotnickými potřebami, prádelnu (praní, mandlování, žehlení) a úklidové služby. Provozovna Anpory je v Brně. Okruh zákazníků pro jednotlivé služby je různý. Například úklidové služby provádíme jen v dosahu MHD, ale třeba okruh zákazníků půjčovny zdravotnických potřeb přesahuje hranice Brna.

V Anpoře mám na starost komunikaci se zákazníky. S tím je spojeno i vedení veškeré potřebné agendy v digitální podobě na počítači.

Přestože sama překonáváte zdravotní handicap, účastníte se pomoci dětem vzdáleným cca 7 000 km. Proč?

Ne „přestože“, ale spíš „právě proto“. U mne je to handicap zdravotní, u dětí v Indii sociální. A oba tyto handicap vedou k určité izolaci od společnosti. Já jsem to poznala na vlastní kůži, když jsem po letech opustila bránu sociálního zařízení. Byl to šok! Jako bylo pro mne důležité, abych se rychle naučila postarat se sama o sebe, stejně důležité je to pro děti v Indii. A právě vzdělání jim k tomu otevře cestu. (pr)

Miroslav Honzák
ČIKO BRNO
čistění kanalizací a odpadů

ČIKO BRNO
- MIROSLAV HONZÁK

Čištění kanalizace a odpadů |
| havarijní služba – instalatér |
| průtočníci |

NONSTOP

KONTAKT:
Blažkova 15/3, 638 00 Brno 38
mobil Vodafone: 775 383 383
mobil O2: 724 127 778
e-mail: cikobrno@c-box.cz

LAMAR
TRADING

LAMAR Trading, s. r. o.

Provádění staveb, jejich změn a odstraňování. Nabízíme zemní práce, zakládání, svíslé a vodorovné konstrukce pozemních staveb a monolitické stropy. Na prvním místě je u nás spokojenost zákazníka.

Adresa: Horníkova 2059/2
628 00 Brno-Líšeň
Jihomoravský kraj
/ okres Brno-město
Mobil: +420 777 899 831
E-mail: kozubik@lamartrading.cz

transervis 739 081 188
COMPLETE SERVICE VEHICLES

AUTOSERVIS
PNEUSERVIS
AUTOKAROSÁRNA
DIAGNOSTIKA

AUTO-ELEKTRO SERVIS
SERVIS KLIMATIZACÍ
ODTAHOVÁ SLUŽBA
AUTODOPRAVA

Maláčkova 28, 621 00 Brno-Řečkovice
tel: 739 081 188, Fax: 541 214 835
e-mail: sevis@transervis.com
www.transervis.com

ANPORA s.r.o.
IČ: 202 03 740

PŮJČUJEME V BRNĚ A OKOLÍ ZDRAVOTNICKÉ POMŮCKY:

- lůžka elektrická polohovací
- antidekubitní matrace s kompresorem
- invalidní vozík – mechanický
- ostatní dle dohody

NABÍZÍ K PRODEJI:

- antidekubitní matrace s kompresorem
- Lůžka elektrická polohovací

PROVÁDÍME VÝKUP ZDRAVOTNICKÝCH POMŮČEK

Kontaktujte nás na tel. 775 948 955, 515 548 566
www.anpora.cz
rozvoz a montáž: PO-PÁ 9.00-19.00 hod.
Pomůcky půjčujeme na základě sepsání smlouvy.

PODPOŘTE S NÁMI LIDI S POSTIŽENÍM!

SDRUŽENÍ NERATOV NABÍZÍ

VÝROBKY A SLUŽBY CHRÁNĚNÝCH DÍLEN

PRO VEŘEJNOST I FORMOU NÁHRADNÍHO PLNĚNÍ PRO FIRMY

keramické, košíkářské, tkalcovské výrobky, šité hračky
úklidové a zahradnické služby, služby prádelny
zázemí pro rodinnou dovolenou i organizaci firemních akcí

POMOC LIDEM S POSTIŽENÍM V PROSTŘEDÍ POUTNÍHO MÍSTA NERATOV V ORLICKÝCH HORÁCH

WWW.NERATOV.CZ
+420 494 599 157, SDRUZENI@NERATOV.CZ

SIAD

V našich technických plynech je perla: touha po kvalitě.

Acetylen
Kyslík
Dusík
Argon
Oxid uhličitý
Vodík
Speciální plyny
Medicínální plyny
Svařovací technologie,
materiály a pomůcky